

Utdrag ur

SÅ MYCKET STOLTHET MAN HAR RÅD MED

av Emma Helgesson

ISBN 978-91-976440-5-1, Trombone, 2009.

Köp boken här:

www.trombone.se/books.html#stolthet

Läs recensioner här:

www.trombone.se/reviews_2.html#stolthet

Trombone

Prosa. Lyrik. Epifysik. Experimentell litteratur.

Anjelika dansar. Jenny pratar med gästerna, de är ovanligt träiga, men inte direkt otrevliga. Vi skålar och fattar inte ett ord av varandras språk. Han med mustasch är lite söt ibland, fast det är bara för att han är blyg. Han vågar inte försöka ens. Behöver hjälp på traven. Ein bisschen dricks till den snyggaste baken, mein herr! Några hundralappar innanför troskanten. En del längre in än andra.

Det är ju så där. Jag är jävligt trött, vill helst gå hem, men behöver pengarna. Bara man inte är ensam är det ok med Tomas lekar ibland. Och nu vill han ha mig på bardisken. Tur att jag är så dekorativ. Tomas får visa att han är boss. Han är lekledare. Låter gästerna ge order. De börjar släppa loss. Mera dricks till oss. Jag skulle antagligen somna om jag fick vara i fred. Skit samma, skicka hjärnan på semester. Vi får gratis sprit, en av våra fantastiska, sällsynta löneförmåner vid övertid. Det gör onekligen jobbet lite roligare. Synd att vi inte får dricka annars. Jag skulle vara fan så mycket trevligare.

Klockan nio när vi kan gå hem har jag tjänat trettonhundra spänn. Hela natten innan var kass så det var i alla fall någonting. Tomas ville att jag skulle stanna kvar, antagligen för att jag var fullast. Men Anjelika sa att min pojkvän skulle hämta mig. Hon ljuger som en häst. Jenny blev kvar istället. Jag borde inte vara så full här nere. Ingen borde vara så full här nere. Verkligen verkligen inte.

Dagen efter dagen före. Egentligen blir det ju inga dagar. Man blir idiot här. Umgås bara med andra som också har dygnsrytm som fladdermöss. Har nyss vaknat och ska ner och jobba om en timme. Känner mig inte särskilt fräsch om man säger så. Tusen spänn i fickan i alla fall – och det var det värt. Bara ett svin som försökte komma åt ordentligt, klart jag blir måltavla om jag ligger på en bardisk.

Tomas är en idiot. Och idioten har mest att säga till om. Så klart.

– Anjelika! Har du några stay-ups?

– Mmmh ... schh.

– Kom igen, gumman, jag måste gå.

– Nedersta lådan.

– Fan, jag vill inte jobba ...

– Kom igen, Becka. Stick och sno gubbarna på pengar nu.

– Sov gott.

Det är äckligt med folk som sover när man själv måste gå upp. Anjelas svartfärgade hår rinner över kudden. Bara för att hon är ledig. Jag gillar inte att komma till klubben själv. Det är klart att folk inte står och glör, det är bara trevligt att vara två. Jag måste ta en taxi i alla fall, är sen igen. Top Cab ger oss rabatt av någon bisarr anledning. Tar med några olika par skor så kanske jag klarar fötterna.

Tolv steg ner till himlen. Inte min alltså, men med tanke på hur mycket pengar som går åt måste det vara himlen för en hel del andra. Det är ju inte rätt ställe att vara snobbig på, men hon som sitter i inträdet har liksom sett sina bästa dagar. Tunga påsar under ögonen. Yesterday's news. Men snacka in folk kan hon förstås. Hon är ok. Vi är ok allihop, inte bästa köpet kanske, men ok.

Det luktar alltid gammal rök när man kliver ner här. Fast det matchar ju fint den röda sammetsmattan och de svarta skinnfåtöljerna. Som om det fanns en mall för sådana här ställen. Extreme cheap makeover.

Idag är en sådan där dag när alla är trötta redan innan vi har börjat. Inga lösögonfransar idag, inga extra lockar, bara basic make, vilket i vårt fall är alldeles tillräckligt.

Dansschemat är en katastrof och jag ska börja. Med olja. Jag hatar olja. Rakskum är bättre – och slut. Kanske slipper jag den här vändan i alla fall eftersom inga gäster brukar komma så tidigt. Istället sitter vi i baren, jag och fem andra tjejer och dricker te. Jag dricker antingen svartvinbärste eller grönt te med honung, om det finns. Påsutbudet kan vara något begränsat. En av tjejerna har förlängt håret. Det är skitsnyggt, men för nästan tvåusen skulle jag nog hitta på något annat att göra. Å andra sidan är det en investering, säljer hon mer kan det ju betala sig. Vi pratar inte så mycket mer. Samma skivor snurrar som alla andra kvällar. Lika gamla som kundkretsen. Innan jag började jobba här hade jag aldrig hört ”Sexual healing”.

Så kommer han då, dagens första gäst. Ensam. Jag gillar inte ensam, att dansa för en person är tråkigt och svårt. Men jag ler. Står ett tag mellan draperierna vid scenens början så att han får se hur snygg jag är med kläderna på. Skiter i om det tråkar ut honom. Jag har tre låtar på mig att göra honom outtråkad.

Sedan får jag förklara för värdinnan att jag glömde oljan. I helvete att jag gör en show för bara en person. Tänker jag naturligtvis, man säger inte så mycket här. Har lärt mig hålla tyst. Även om det tog sin tid. Inget slöande efter dansen. Ut och prata med gästerna, eller i det här fallet gästen. Jag sätter mig bredvid honom på armstödet.

– Hej, jag heter Becka ...

Jag märker på en gång att det inte är någon idé att fortsätta. Han har ögonen naglade vid nästa tjej som är uppe på scenen och kommer antagligen inte att vilja ha något sällskap ikväll. Han är alldeles för nervös. Det är nog första gången han är här. Jag sätter mig i baren med de andra och fortsätter dricka svartvinbärste. Tre timmar avklarade, nine to go.